

- 3) Posiadacz stacji paliw powinien zapłacić dostawcy wartość paliw silnikowych lub oleju napędowego w terminie 9 dni od daty ich dostarczenia na stację paliw, po przedstawieniu w dacie pierwszej dostawy gwarancji bankowej na całkowitą wartość dostawy za 15 dni. W przypadku braku zapłaty — poza możliwością przystąpienia przez dostawcę do realizacji gwarancji ustanowionej przez posiadacza stacji paliw — posiadacz ten będzie zobowiązany do zapłaty za produkty przed ich dostarczeniem na stację paliw. Kwota, którą ma zapłacić posiadacz stacji paliw na rzecz dystrybutora, obliczana jest poprzez odjęcie od ceny sprzedaży detalicznej ustalonej przez dystrybutora zawierającej VAT kwoty „prowizji” przysługującej posiadaczowi stacji paliw oraz odpowiedniej kwoty podatku VAT. Dostarczone paliwo sprzedawane jest przeciętnie w terminie krótszym niż 9 dni przewidzianych na dokonanie zapłaty przez powódkę na rzecz pozwanej. Dystrybutor dokonuje miesięcznie obciążenia lub uznania rachunku stacji paliw, w zależności od tego, czy ustalone ceny dostarczonych paliw uległy podwyższeniu lub obniżeniu. Koszt transportu jest ponoszony przez dostawcę.
- 4) Posiadacz stacji paliw poręcza i odpowiada za klientów, których pozyskał jako użytkowników karty kredytowej stworzonej i zarządzanej przez grupę spółek, do której należy dostawca, pobiera zapłatę za zakupy dokonane za pomocą tej karty kredytowej w miesiąc po dokonaniu tych zakupów, ponosi niewielką część kosztów związanych z użytkowaniem przez klientów karty stałego klienta danego dystrybutora produktów z ropy naftowej i ponosi ryzyko braku zapłaty przez klientów, którym bezpośrednio udzielił kredytu.
- 5) Dostawca produktów z ropy naftowej ponosi koszty instalacji i utrzymywania na stacji paliw logo własnej marki, a także oddaje do dyspozycji zbiorniki i dystrybutory paliw, których posiadacz stacji paliw nie może używać bez pisemnej zgody dostawcy do niedostarczanych przez nią produktów, a których wartość jest równa dokładnie kwocie, na którą posiadacz stacji paliw ustanowił gwarancję na rzecz dostawcy.
- B) Jeżeli tak, to czy rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1984/83 z dnia 22 czerwca 1983 r., a w szczególności jego art. 10-13, należy interpretować w ten sposób, że obejmują one swoim zakresem stosowania umowę mającą taki charakter, tak iż zakaz zawarty w art. 81 ust. 1 traktatu WE nie ma zastosowania, gdy umowa spełnia przesłanki wyłączenia zawarte w tych przepisach rozporządzenia?
- C) W takim przypadku, czy art. 11 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w umowie przewidziano więcej niż jedno ograniczenie konkurencji, ponieważ poza ustanowieniem zakazu konkurencji polegającego na tym, że wyłączna dostawa jest dokonywana przez jednego dostawcę, ceny sprzedaży są ustalane przez dostawcę, umowa może jednak zostać uznana za ważną,

jako że w listopadzie 2001 r. dystrybutor pozwolił stacji paliw na obniżenie ceny sprzedaży, pod warunkiem, że przychody dystrybutora nie ulegną zmianie?

- (¹) Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 1984/83 z dnia 22 czerwca 1983 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 (obecnie art. 81) traktatu do kategorii porozumień dotyczących wyłącznych zakupów (Dz.U. L 173, str. 5)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský soud v Praze (Republika Czeska) w dniu 28 czerwca 2006 r. — Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním (OSA) przeciwko Miloslav Lev

(Sprawa C-282/06)

(2006/C 212/37)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Krajský soud v Praze (Republika Czeska)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ochranný svaz autorský pro práva k dílům hudebním (OSA)

Strona pozwana: Miloslav Lev

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zgodnie z prawem Unii Europejskiej — dyrektywa 2001/29/WE — autor ma prawo do wynagrodzenia w przypadku odtwarzania utworu w radio lub telewizji przez operatora urządzenia używanego w związku z działalnością hotelarską, nawet jeśli odbiornik radiowy lub telewizyjny znajduje się w prywatnej części pomieszczenia wykorzystywanych do zakwaterowania (w pokoju)?
- 2) Czy § 23 ustawy o prawie autorskim nr 121/2000 Zb. w brzmieniu nadanym ustawą nr 81/2005 Zb. jest niezgodny z prawem wspólnotowym?